

Wilhelmina Devriese en Lucien D'hooghe in de kar, links vooraan Julien Daese.

Toen eind 2004 het boek *Knokke, ..de jaren 50* verscheen, ontbrak een foto van het legendarische “frietkarretje” op het Verweeplein. Er werd wel vermelding gemaakt van de familie Melchior Sys die instond voor de uitbating ervan. Nu hebben we echter wat meer informatie over dit fameus attribuut dat bij velen herinneringen zal oproepen.

Voor WO II, tussen 1920 en 1930, stond Piel Cattoor met een houten “crème-kar” tegenover de oude tennis in de Elizabetlaan aan de ingang van de Golf (put 1). Het echtpaar Jan Stockx-Wilhelmina Devriese kocht de kar en zij maakten er een frietkar van. Ze plaatsten er twee vuren in die brandden met cokes en carbuurlantaarn zorgde voor de nodige verlichting.

De frietkar kreeg een vaste standplaats bij het borstbeeld van Verwee. Later konden ze op het elektriciteitsnet aansluiten via een kabel vanuit *Café Du Nord* op de hoek van het Verweeplein. De kar werd in blauw-wit geschilderd, de kleuren van Knokke Football Club en dat bleef zo tot het einde van de uitbating.

Het gemeentebestuur wilde niet dat de kar 's nachts op de markt bleef staan. Zo moest deze na sluitingsuur telkens “weggetrokken” worden naar een privé domein. Eerst was dit naar een plek bij de bakkerij van Pierre Van de Velde en later op een bouwterrein achter het stadhuis, waar de uitbaters in de wintermaanden een emmer warm water kregen van de conciërge van 't stadhuis. Vervolgens vond de frituur een onderkomen op een binnenruimte van de café van Georges Traen op de hoek van de Boudewijn- en Pierslaan.

De frieten werden thuis gesneden en een eerste maal gebakken in een grote ketel, nog een souvenir van de Duitsers van de Tobroek stellingen. Vader Stockx bracht de voorgebakken frieten in een witte emmer met de fiets naar de markt.

Met de bevrijding beleefde de frituur van het echtpaar Stockx een gouden tijd. De Engelse soldaten stonden altijd mooi in één rij aan te schuiven voor de frieten. En wat de Knokkenaars absoluut niet begrepen: er moest altijd azijn op de frieten! Onderaan het zakje was een gaatje gemaakt zodat de azijn er kon uitdruppen. De zakjes friet kostten toen 5,7 of 10 fr. en 1 fr. voor de mayonaise of pickles.

Na elf jaar werd het echtpaar Melchior Sys- Madeleine Slosse ingeschakeld om mee te helpen. Twee jaar later werd Sys de enige uitbater. In 1959 moest Sys voor een concessie van 3 jaar 7.500 Bf betalen. In de jaren '70 werd de zaak overgelaten aan Gilbert Sys.

Ondertussen nam de frituurindustrie een hoge vlucht en evolueerde snel. Het oude frietkarretje voldeed niet langer aan de nieuwe vereisten en werd verkocht. Een omgebouwde campingkaravan nam de plaats in.

Bij het uitschrijven van een nieuw concessiecontract kwamen nieuwe aanbieders op de proppen met grotere frituren en werd het aanbod ruimer.

De verplaatsbare frituur verdween later uit het straatbeeld. Enkel bij kernissen en de jaarlijkse ijspiste kan men op de markt nog terecht voor frites en oliebollen, ..smakelijk!

Jan Stockx (1904 -1986)

Wilhelmina Devriese (1909-1996)

Melchior Sys (1921-1989)

Madeleine Slosse (1921-1990)

(gegevens ter beschikking gesteld door Jacques Stockx).

Jan Stockx als redder met collega Karel (Picke) Claeyns op het Zoutestrand ter hoogte van de Prado.